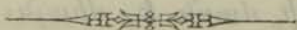

չեն ճանաչում: Աստուծոյ արդարութեան ճանապարհների մասին գաղափար չունեն և իսկական կեանքը որոնելու մասին հոգ չեն տանում:

Մարդիկ թուով բաղմանում են երկրի վրայ, նրանց հարստութիւնը բաղմապատկում, գիտութիւնը բեղմնաւորում, նորանոր գիւտեր են լինում, միայն Աստուծոյ արդարութիւնը երկրի վրայ չի աճում այդ բոլորի համեմատ, չի բաղմապատկում Աւետարանի սէրը մարդկանց մէջ, չեն երևում նոր անձնազօհ առաքեալներ, Քրիստոսի Հոգու աւետաբերներ և նրա կրօններ: Ուստի և—թէ և Աստուծոյ աշխարհը շատ մեծ է, հրաշալի, գեղեցիկ, նրա միջի երանութիւններն ու ուրախութիւնները մարդու համար անհամար, սակայն մարդկային կեանքը ծանր է և տխուր: Մեզ տրուած է հրաշալի, հազուագիւտ այգի, ամեն ինչ յարմարեցրած է լաւագոյն մշակման համար, ցոյց են տրուած աշխատանքի ամենակատարեալ միջոցներ, բայց պտուղների առատութիւն չկայ: Դրա պատճառը մենք ինքներս ենք—մենք չար մշակներ ենք:

Պետրովից Թարգմ. Դրիգոր Բեկ, Նոր-Արեւեակց.

Մ Ա Յ Ր Ա Թ Ո Ռ

Դեռ մայիսի 6-ին գիշերուայ 9 ժամին Նորին Սուրբ Օծութիւն Աղգիս Վեհափառ Հայրապետը մի մասնաւոր խօսակցութեան ժամանակ արդէն հասած էր համարել ժողովրդին եկեղեցական սահմանադրութիւն տալու ժամը և առաջարկել կազմել տաճկահայոց սահմանադրութեան պէս մի բան, որ շուտ ստորագրի և հրատարակի: Սակայն դժուար համար հարկաւոր էր ժամանակ և ժողովրդական ներկայացուցիչների հրաւեր ու աշխատանք. բայց կարելի էր հրատարակել կոնգակ այդ մասին, ուստի մայիսի 10-ի

առաւօտեան 11 ժամին շատ զուարճալի հանգամանքներում՝ դրուեց այն նշանաւոր կոնդակի սեւ աշխարհաբար լեզուով, որը դարագլուխ պէտք է կազմէր ռուսահայոց եկեղեցական կեանքում:

Ճաշից յետոյ երեկոյեան 5 ժամին ծերունագարդ հայրապետը ինքն անձամբ ուղղեց և մի երկու կէտ հանել տալով սեագրութիւնից, հրամայեց մաքուր արտագրել: Երեկոյեան 7 ժամին Վեհափառը կարգաց հայրապետական առաջին աշխարհաբար աւետարելի կոնդակը և զարմանալի ուրախութեամբ ստորագրեց այն: Վեհարանում եղածներն անմիջապէս շտապեցին Նորին սրբութեան մօտ և ուրախութեան արցունքն աչքերին սկսան համբուրել այն հայրական խնամող ձեռքը, որը վերջապէս վերականգնեց հայ ժողովրդի դարաւոր իրաւունքը եկեղեցւորոյր պաշտօնէից ընտրութեան նկատմամբ և մի քանի ջերմ խօսքերով շնորհակալութիւն յայտնեցին Վեհափառին: Հարկաւոր էր շուտով իմացնել թեմակալներին և մեծ քաղաքների հայ աղգաբնակիւթեան և ահա գրուեցին բազմաթիւ հեռագիրներ և ստորագրուեցին արագութեամբ: Վաղարշապատի հեռագրատունը բացէ միայն մինչև երեկոյեան 8 ժամը, բայց արդէն 10-ն էր լրանում, այս պատճառով եղիշէ և Յուսիկ վարդապետներն անձամբ հեռագրատուն տարան այդ հեռագիրները, խնդրեցին կայարանապետին ընդունել այն, որովհետև ցանկալի էր գէթ մեծ քաղաքներում համբարձման օրը տօնել եկեղեցական վերածնութեան առաջին օրը, ինչպէս որ նա տօնում է Տաճկաստանում: Հեռագիրներն արդէն ուղարկուած էին. հարկաւոր էր դարձեալ մի բան. — շուտով շարել տալ կոնդակը և տպել այնպէս, որ ժողովուրդը հետևեալ օրը պատարագի սկզբին կարողանար ստանալ և կարդալ այդ՝ իրեն համար փափագելի նորութիւնը: Կանչուեց Մայր Աթոռի տպարանի աւագ վարպետ Ղևոնդ Ղարախանեանը և յանձնարարուեց ինչ որ պէտքն էր: